

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

(א) נדרים כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(ב) יבמות ע. ע"ש ספר
פרשת אמור פרשה ד'
(ג) וי' חו"ט לקמן סו: ד"ה
ולרעו"ל (ד) ויבמות כו:
וה' ע"ש ויבמות כו:
(ה) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(ו) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(ז) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(ח) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(ט) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:
(י) ויבמות כו: עד: יבמות
כט: כמובן לט. מו:

יציאה דכוותה קא ממעט. יציאת אירוסין דומיא דציאת אמה קא
ממעט מדין אמה ולמימר דיש כסף זה ומה יציאת אמה העבדיה
אין כסף לאדון דנפקא מרשותיה קאמר קרא אף מיעוט דיש כסף
דקא דייק לציאת אירוסין יש כסף למי שילאה הימנו קאמר והיינו
אז: ואלא לא דמיא. יציאת אירוסין
לציאת אמה והיינו קאמר דציאת
אירוסין אמי למעוטי הא לאו דכוותה
היא דלמתי לא נפקא מרשותיה דאב
למעשה דיה וילרשמה עד שחכנס
לחופה: בהפסד נדרים מיהא נפקא
ליה מרשותיה. שאינו יכול להפסד
לכדו: וילאה חנם. ולא פירש מתי
תלך: אלו ימי בגרות. שהיא משמנה
מנערות להיות בוגרת: אין כסף.
אלא דבר אחר מוציאה אלו ימי נערות.
ולקמיא פריך מתי נפקא לה נערות
בגרות מאי עבידיה: אן כסף.
כלא יו"ד כדמכר מאן יבמי: מלן
דדרשין. יו"ד דאין כי האי גוונא
באפסי נפשי: וזע אין לה אין
לי. שיעבד על צד כסף מלאכול
בתרומה אלא וזע מיעוט: וזע
וזה מנין אין לה עין עליה.
שחם מה בנה ויש לו בן אף הוא
מעבדה: וזע פסול. כגון ממזר:
בני בנים הרי הם כבנים. נפקא לן
במסכת יבמות צ"ה הבא על יבמתו
(דף סב:): ותנא גופיה מנא ליה.
דמשמע ליה אן כלל יו"ד: מאן
בלעס. אין בדעמו לילך עמו:
ואלעריך למכר מעשה ידיו לאביה.
כדילף לעיל מלח כמו למטה: דקא
מתנא מניה. ודעמיה על מעשה
ידיו דשכיחא: דמעלמא קא חסי לה.
ולא היתה דעמו עליהם לזונה
בזילס: כל א ולימד על זה.
ממוך שלא פירש נערות במקרא
אלא מאלויו הוא למד שאין לו דבר
אחר לתלות טעמו: וזהו הולך לתמוך
שניהם. דאי כחז מה היה אמינא
בגרות הוא דלשמעוניה קרא אכל
נערות לא מפיך לה בא צירוי ולמד
עליו על כרחך מה מנייניה לנערות
תלך: מדי דהוה אפסוד ושכיר.
דמכר גבי תרומה למידרש הכי:
מושב. האמור אלל תרומה מושב
הן ושכיר לא יאכל קדש: זה קנוי
קנין עולם. עבד עברי הנרע ציד
כהן ואפ"כ אין עבד קנוי לו כשאר
עבדים כנענים לאכול בתרומה: קנין
שנים. שלא הגיע לו עדיין שש שנים:
בא שכיר ולימד על מושב. דעל כרחך
מה מנייניה לנרע הוא דלמא ומאחר
שנכתבו שניהם משמעותא דנרע
מתושב תלך שהוא מיושב אלא יותר
מן הקנוי לשש שנים: הכס פרי גופי
ניסו. נרע ושאינו נרע שני גופים
הם ואפשר להיות שניהם צנינו של
כהן: דכי נמי כחז רחמנא כו'.
לומר ואפילו פירש הכתוב נרע לא
יכל וזו ופירש על שאינו נרע
ואפ"כ שלא הולך לכוונה הייתי יכול
לתוך ולומר אע"ג דהו שכיר מילתא
דלמא בק"ו טרם וכחז לה קרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

מוסף רש"י

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ת יציאת אמה העבדיה מאלון
שהוא עת נעורים אף כן נערה מיהו קוניה לא משמע
כלל שהוא נריך ללמוד דכיוס נערות מיידי אלא מלן דכסף דלמתי
הו ונראה לפרש יציאה דכוותה כגון נערות אדון אם היה שם כסף
או היה נותן לאדון שילאה ממנו כמו
כן כן שיש כסף ביציאתה מרשות
אב דלמתי הו וכן משמע לן
(הקדוש): וזע פסול בגין. אומר
ר"י וזע וזע פסול לה פסלה דא
כיון שנעלה לפסול לה פסלה דא
הכונה (ה) ולא תאכל עוד בתרומה"
הילכך יכלא לפרש וזע פסול ממס
אלא וזע וזע: בא זה ולימד
ע"ז. פירוש אי לא כחז אלא חד
הו מוקמי ליה בנראה יותר דהיינו
בגרות וא"ת ולמה לי וילאה חנם
ללמוד על אין כסף הא ע"כ לא היה
מצינ לאוקמי אין כסף בנערות אלא
בנערות דהא מנייה דרשין לעיל אכל
יש כסף לאדון אחר ומנו אז אם כן
ע"כ האי קרא איירי בנערות דלמתי
בבגרות אין האב וזכאי בקדושין
דכיון שנראה אין לאביה רשות בה
ואומר הרי"ס דאי לאו וילאה חנם
הוה מוקמינן אין כסף וימורא דיו"ד
דלמתי רבינא חד לנערות וחד לבגרות
ודרשה דאין כסף לאדון זה לא היה
דרשין להכי אינרין וילאה חנם:
בגרות שמצינא מרשות האב
כו'. וא"ת מיתת האב
חוכים שמצינא מרשות האב ואינה
מוציאה מרשות (אדון) אף אי אביה
יש לומר דליכא למפרך מה למיתת
האב שכן לא נסתנה הגוף תאמר
בבגרות שנסתנה הגוף:
ו"יציאה חנם אלו ימי בגרות אין
בכסף אלו ימי נערות. וא"ת
כרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום
דאין כסף נריך לאוקמיא ליימי נערות
כדלמתי לעיל אכל יש כסף לאדון
אחר דהיינו ימי נערות דאין האב
וזכאי בקדושי כמו בוגרת: אין
דלא אחיא סימני נערות לא הו
זבינה ובינא. וא"ת ובקטנות
אין נדע שלא תציא סימני נערות
דסימני אילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה עשרות כדלמתי
פרק הערל (יבמות דף פ:): ואפ"כ
שיש סימני אילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עבה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרין (סס)
גבי סריס עד שיהא צו כולן ומסתמא
הוא הדין באילוניות וי"ל דהכי קאמר לא
הו וצינה וצינה וצירך האדון להחזיר
מעשיה: והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיך זה דין ייעוד אם יעדה:
משקרא

תורה אור השלם

1. ואם שלש אלה לא
יבשה לה ויצאה חנם
אין כסף: שבות בא א
2. ובת כהן כי חוריה
אלמנה ונורשה חור אב
לה ויבשה אל בית אביה
בנערותה מלחם אביה
תאכל וכל יו לא יאכל
בה: ויבשה כהן כי
3. וקנינו שרי מאב
ויבאו אל בלק ואמרו
מאן בלעם דלך עמנו:
במדבר כו: יד
4. ואם לאו יחפץ האיש
לקחת את יבמתו וילקחה
יבמתו ויחפץ אל
הקנין ואמרה מאן אבמי
לקנין: לאתו שם
בישראל לא אבא יבמי:
דברים כו: ז

מוסף תוספות

א. כדאיתא ברכות פ"ק
אלמנה (פסח). ויבמות
מובת כהן. רש"י.
ב. כגון שיש לה בן כשר
והלך הבן ונכשב על
האשה והוליד ממנה בן
כמות. שם. ג. דהא ר"ל
דאמר לקמן בפרקין (טו).
דמית האב מוציאה
מירשות איתותב
(שם בבי"ב). חור הראשון.
ד. כחור יר"ד כתוב
ונסבה לה שכן פעולתה
שעבדה אצלו כשכיר יוס.

תוס' ר"י הזקן

דכוותה. אדון. אין כסף
לאדון אב אב יש כסף
לאחר. [אנתי מירסא
מסירה לחופה. דאבתין
לא נפקא מירשות האב עד
שחכנס לחופה. ואמה
נפקא מירשות אדון לגמרי.
ומשני לענין הפרת נדרה
ויצאה מירשותו על ידי
הקדושין דמקרא אב
מפד ומשקדשה אינו מפד
אלא בשותפות הבעל.

ממעט ש' על וכל אחד מלמד על עצמו, ולי משום דליכא למפרך נכתוב נרע כהדיו ולא נכיר שכיר. הוה שכיר מילתא דאיתא בק"ו. כלומר לאו משום דנשתמעט הוא אלא משום דלמתי בק"ו
בקי"ו טרם וכחז ליה קרא, השאד דסימני כ"ס דשכיר שנין כהן זה ולימד על זה (ובח"ס פ"ב). אילוניות. דוכרעמא דלא ילדה לן אור זכר מן האלן: יבמות י"ב.

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

ה.

ע"ז משפט
נר מצוה

מז א מיי פ"א מהל'
 גיבורים ה"א ב סג
 עשין מח (טור א"ש ע"י
 קק):
 יז ב ג מיי פ"א מהל'
 ערכים ה"א ופ"ד
 מהל' מעשר שני ה"ט
 (טוש"ע י"ד ח"י שלח טע"י
 קלח):
 יח ד ה מיי פ"א מהלס
 גיבורים ה"א ופ"ח
 שס ה"א טו סג עשין ז
 טוש"ע א"ש ע"י קמג
 טע"כ:
 יט ז ח מיי פ"א מהל'
 מרומות ה"ב ופ"ח
 שס ה"א:

יה אור השלם

1. ואם גאל יגאל את
השדה המקדיש אתו
ויקם ממשית כסף ערברך
עליו וקם לה:
ויקרא בו יט
2. ויצאה מביתו ולשכה
והיתה לאיש אחר:
דברים כז
3. כי יקח איש אשה
ובעלה ויהיה אם לא
תמצא חן בעיניו כי מצא
בה ערות דבר ונתן ביה
ספר ברייתו וקם בניה
ושלחה מביתו:
דברים כח א
4. ובהן כי יקנה נפש
קנין כסף הוא ואילו בו
יחליד ביתו הוא איבולו
למחמו: ויקרא כב א

תום' ר"י חזקן

חופה קונה. קנין דארוסין
אם מסרה לחופה לשם
קדושין. חופה, שמיחדין
שניהם בלא ביאה. שאינו
גומר. ליורשה וליטמא
לה.

מוסף רש"י

[illegible]

וגזר שטר על מעות פדיון
וקס לוי: **הא שטר לא חוד**
זה מפורש לטון יציאה:
ל מנה מה הוא נותנו: חד

ומניין שאף בשטר. ומק"ו דלמה העצירה שאין נקנית צביאה ונקנית בשטר ליכא למימר חדא משום דלמה גופה מדאיתקש לאחמה נפקא לן לקמן (דף טו.) ואפילו לרב חסדא דיליף לה מלא תלא כלאם העצדים אבל נקנית היא צבין העצדים איכא למיפרך דלעיל שכן יוצאה כסף»
ועוד דכיון דלרב חסדא אכ כותביה ליכא למילף בנשה שאינה נקנית צוה הענין שהצטל כותבי:

וְאִתּוֹ כֶּסֶף שֶׁאֵפֶ"ס שְׁפוּדִים צו הַקֶּדֶשׁ
 וְאִתּוֹ כָּל זֶה אֲשֵׁים בְּקִי
 וְמֵה כֶּסֶף שֶׁאֵפֶ"ס שְׁפוּדִים צו הַקֶּדֶשׁ
 וּמֵעֶשֶׂר וְלִמְנוּחַ אֲפִסִּים מִכְּנִים
 שֶׁר כֶּסֶף שֶׁאֵפֶ"ס שְׁפוּדִים צו הַקֶּדֶשׁ
 מוֹנִיחַ אִינוּ דִין שִׁכְנִים י"ל דְּמוֹמֶרָה
 הַכְּמוּנָה בְּפֶסֶק אִין לִהְיוֹנִים בְּקִי
 דְּרֹחַל דְּמוֹמֶרָה שֶׁל סְבִירָה יִתְנַחֵם לִהְיוֹנִים
 בְּקִי אֶל הַכְּמוּנָה יֵשׁ לָנוּ לוֹמֵר שֶׁהִיא
 הַגּוֹרֶמֶת מַעֲלֵה וְאִתּוֹ יוֹמֵל ק"ו
 מִתְּקַדְּשׁוֹת שֶׁלֹּא מוֹנִיחֹת אֲפִסִּים
 מִכְּנִיסוֹת פִּי דֹאֵשׁ יוֹלֵד לְקֶדֶשׁ אֲשֶׁר
 בְּקֶרֶקֶט אֲוִיחָה מִתְּגַרְשֶׁת בְּקֶרֶקֶט
 וְהֵסֵם לִיכָּא לִמְסַפֵּךְ שֶׁן שְׁפוּדִים צו
 הַקֶּדֶשׁ וְי"ל דְּלִיכָּא לִמְסַפֵּךְ * מֵה
 לְקֶרֶקֶט שֶׁן קוּיִן מַעֲטֻלִּין אֲבָנִין
 חֲמֹרֵב בְּשֶׁנֶּר וְאִתּוֹ מַעֲטֻלִּין יוֹיִכּוֹ
 שֶׁאִין קוּיִן אֲבָנִין וְאִין מוֹנִיחֹת
 וּמִכְּנִיסוֹת אֲף אִני אֲבִיז שֶׁר וְי"ל
 מֵה לִּמְסַטְלֵינן שֶׁן שְׁפוּדִים צו הַקֶּדֶשׁ:
 מֵה הוּיָהּ בְּכֶסֶף אֲף יִצְאָתָהּ בְּכֶסֶף.
 וְלַעֲנִין צִירָה לִיכָּא לִמְצַר מֵה.
 הוּיָהּ צִירָה אֲף יִצְאָתָהּ צִירָה
 שְׁלֵהֲתֶרְחֵק מִמֶּנָּה הוּא מִגְרֶשֶׁה וְעוֹד
 מִשּׁוֹם שֶׁמֶלֶךְ צֶה עֲרוֹת דִּכְר רִגִּיל
 לְגֶרֶשֶׁה וְאִי יֵשׁ לוֹ לְפֹרֶשׁ:
סְנִיגוֹר יַעֲשֶׂה קִטְיֹגוֹר. וְאִתּוֹ
 אִ"כּ הִיכִי קֹאֲמֵר לַעֲלֵי מֵה
 לִחֲמֵה הַעֲבֵרִיה שֶׁן יוֹלֵאֵה בְּכֶסֶף דִּין
 הוּא שֶׁתֵּהָא נִקְנִית בְּכֶסֶף אֲדִרְבֵּה
 גִּרְעוּתָא דִּלִּין קִטְיֹגוֹר נַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר
 וְי"ל דְּנִשְׁתַּחֲמֵה הַעֲבֵרִיה לִיכָּא לִמְצַר
 הִכִּי לִפִּי שֶׁמֶתְחַלֵּה שֶׁאֲבִיז מוֹכֵרָה
 לִשְׁפֹּחוֹת הוּא מִקְּזֵל הַכֶּסֶף מִן הַאֲדוּן
 אִ"כּ שֶׁהוּא רֹחֵה לְפִדְיוֹתָה דִּין הוּא
 שִׁיקֵּל הַאֲדוּן הַכֶּסֶף אֶל אִישׁ שֶׁמִּקְדֵּשׁ
 אֲשֶׁר הֵלֵךְ צֹא עַל יָדוֹ בִּין הַקִּדְּוִשִׁין
 בִּין הַגִּירוּשִׁין וְהֵסֵם שִׁיךְ לִמְסַפֵּךְ
 יֹאמְרוּ כֶּסֶף מִכְּנִים וכו':
קֹאִי בְּגִירוּשִׁין מִמַּעַם גִּירוּשִׁין. וְאִין
 סְבִירָה לוֹמֵר קֹאִי בְּכִיחָה
 וּמִמַּעַם בְּכִיחָה דִּשְׁפֹּטָא דִּקְרָא
 מִשְׁמַע שֶׁנָּא לוֹמֵר דּוֹקָא בְּכִיחָה
 דִּקְאֲמֵר אֵס לֹא תִמְלָא מִן עֲשִׂינּוּ
 וּכְכֹּז לֹא מִשְׁמַע דּוֹקָא צֶה הַעֲנִין:
 יִלְכֵּךְ מִיָּה הַלֵּךְ אֲבִיז אֲבִיז

ימיה נאגדת לקיים תנאי זה ומחמתו וא"ת אחזי לא אחר דהוי גע שחרי אס מות אציה יכולה
אחר ימיה אציה) לא חשיב בית אציה כדאמרינן בעררים (דף מו.) קונס לביתך שאיני נכנס מתו
אי חללינו של אציה אע"ג שמת כדכתיב (בראשית לח) גבי תמר" שבי אלמנה בית אביך אע"פ שמת אציה
בית בריהו נפקא. ימיה דפפרק המגרש (גיטין ד' פג:) קאמר על רבנן דר"א בן עזריה כרת כריתו לא
אמר דר' יוסי הגלילי דרש כרת כריתו וי"ל דלא קאמר לא משמע להו אלא דלא דרשי פירוש להאור
: שבין אע"ג בעל ברהה. פי' בוקטנס ציהא צינמה שטר בגרושין כסף בנאמה העצירה וקשה
שהאב מוכר לא בתו בעל כרחה א"כ מאי קאמר רב הונא לקמיה כסף באישות מיהא לא אשכחן
ע"כ ואומר רבנו תמי"ן וי"ל דלא במקום בתו קאמר איז חשבו צע"כ כיון שהוא מדעמו של אב
ועצירה צע"כ רבי חייא מוכר מדעומו וי"ל דהכי פריך כסף אימא בנאמה צע"כ כגון שהאדון מייעד
צע"כ של בת דהא דלמר לקמן (דף יט.) אשר לא יעדה שזרין ליעדה לא שזרין לעשות מרצונה אלא
ש"ע"ג דלמר לקמן באישות מיהא לא אשכחנה וצ"כ האי גוונא שמייעד היי אישות מ"מ בתחילה לא בא
קוטנרס דודאי זה קריי בעל כרחה מצירה של אמה העצירה שחזר הוא לה ואס היתה בת דעת לא
הוא לה כמו מצירה וסופה עומדת לינשא (א"ס היתה בת דעת היתה מתתרתה) ולא חשיב בת כרחה:
חופה

כסף לשם גירושין ואומר ר"י את מנושט"נ, כדך שנתן בקדושין ואמר ר"י את מקדושת
מדמינך כדמיתן מקנן לספר (ערוכין יטו.) לעולם אתה בריהוה. שמי"ל על ימי קדושת
מנחת משותתין וכו' וז"ל ויחול לעולם וכו' לא יבעלה (ערוכין יטו.) שחממנה ליה
שזין מפרידן אלא המות דעדי היממה קשורה זו (גיטין פג.) כל שלשים יום הרי זה בר
מן לטוף שלשים יום ומותרת מן לאיש אחר (ערוכין טו.) ובע"כ (ד"ל) ואיז מקיים המה
מכרה (ל) אציה לחופה לא קדושת (ערוכין יטו.) שמה יבגדו לה כוס. של מן

טעם היא ואינה ברישות עצמה ואינה
מקבה קאמרין והטעם הוא אימא דעת
שפחה קיבל אביה כפי זה אבל שטר
הוא ידוע וידיעת ניהא לה וכו' (ואפילו)
ידעל דאמר עב למיכת טו דן מלמיכת

שער שאין פרוין צו הקדשות. אם כתב לגזר שער על מעות פרוין הקדש אין הקדישו פדיו דעביעין ונתן הכסף וקם לוי: **האי שערא לתור ויבאי שערא לתור.** כזה כתוב לשון כיניסא חזא מפורש לשון יליא: **האי כספו לתור.** כשבור ונתנו מפרש על מנת מה הוא נותנו: **הוא** כספו לתור. כתובו לתור אם להלוי

אֶס לַהֲכִינִים: קָאָי בְּגִירוּשׁוֹן וּמִמַּעַט
קִידוּשׁוֹן. בְּתִמְחִיָּה: וְלֹרִי יוֹסִי הַגִּלְגִּילִי
דַּמְעִיק לִיָּה נִלְהִי וּפְסָב לִדְרֵשָׁא
אַחֲרֵינָא. כַּפִּי־ב דַּיְטוּן (דף כ"א):
לְדַבֵּר הַכּוֹרֵם. שִׁיחָא הַסֵּפֶר מִנְדִּילָא
וְלֹא שִׁיחָא בּוֹ תַּחֲלִי הַלְּאֻדָּן: אִין זֶה
כְּרִיסוֹם. כֹּל יִמֵּיהָ הָיָא נִלְגַּדְתָּ בּוֹ
נְקִיִּים תַּחֲלִי זֶה מִתַּחֲמָמוֹ: הָרִי זֶה
כְּרִיסוֹם. אֲפִילוּ מִדֵּי דִּלְהִי מַקִּישׁ
תַּנְגּוֹ וְתַלְךְ שֶׁאֲפֵר דְּבָרִים הֲלָלוּ
לְנָא לִידֵי הַזְּדֵלָה: מַכְרֵם כְּרִיסוֹם.
דְּהוּב מַזִּי לְמִיכַחֵם סֵפֶר כְּרֵד דַּמַּשְׁע
סֵפֶר כּוֹרֵתָה וְהֵךְ דְּרֵשָׁא אַחֲרֵימִי
מִיִּתּוֹרֵא לְשִׁנְאָה: חֲדָא מַחְדָּא לֹא
אִסְרָא כּוֹ'. הָרִי קִשְׁיָא לִיָּה הָאִי תַּנְגּוֹ
לְדַעִיל דְּפִרְיָךְ בְּזוּלָהּ וְהֲלֹא דִין הוּא
וְהֵדֵר לֹא אִתּוּ מַדִּינָא וְאִדְכֵּרִיָּה קִרָּא
לְמַה לִּי קִרָּא בְּזוּלָהּ הוּא דְּרֵשָׁא מַחְדָּא
לֹא אִתּוּ מִיִּתּוֹרֵא חֲדָא מִתַּחֲמָמִי בְּתִמְחִיָּה
מַזִּינוּ בְּהַזֵּד הַשּׁוּבָה שְׂבָהָן שְׁקוּיָן צַעֲלִמָּא
וְקוּיָן כֹּאן אִף אִין אִבִּיָּה אֵת הַשְּׁלִישִׁי
שְׁהִי כּוֹלֵם קוּיִים בְּמִקּוֹם אַחֵר כִּסְף
וְשֵׁטֶר קוּנָה צִמְחָה הַעֲבָרִיָּה כְּלַקְמָן
(דף י"ד): צִיחָה קוּנָה צִימְחָה: כִּסְף
וְכִסְף כִּנְאָקָן מִרְבּוֹבָה. אֲבָל שֵׁטֶר
אִירוּשָׁן אִין בּוֹ לֹא שׁוֹם הִנֵּה שְׁהִי
אִין כְּמוֹ בּוֹ אֲלֵא הָרִי אֵת מִקְדוּשָׁתָא
לִי: קִינִין מִרְבּוֹבָה. שְׁקוּיָן קִרְקָשׁוֹת
וְעַבְדִּים: כַּפִּי־ב. צִיחָה קוּנָה צִימְחָה
כַּפִּי־ב דַּפְּקָא לֵן צִימְחָת (דף י"ד).
מִיִּתּוֹרֵא: וְכֵן שֵׁטֶר מוֹלִיָּה אֵת הַאֲסָה
כַּפִּי־ב מִצְעוּלָה: כִּמְחָה הַעֲבָרִיָּה
כַּפִּי־ב. שִׁחָיָה מוֹכְרָה שֵׁלָא מִדַּעֲתָה:
כִּסְף שִׁאִינוּ מִאֲכִיל בְּתִרְמוּתָא. אֶס
מִתְאַרְסָה לִכְהֵן כְּדַמְנָן בְּכַמְנוּת (דף
מ): אִין הַאֲסָה אוֹכְלָת בְּתִרְמוּתָה עַד
שִׁתְכֵּם לַחֲסוּפָה: שִׁאִינוּ גּוֹמֵר. לְהוֹלִיחָה
מִשְׁתָּה אִבִּיָּה לַמַּעֲשֵׂה יְדִיָּה וְלִישׁוּמָה:
אִף

ותיתי מהנך מה להנך שכן ישנן בע"כ וכ"ח כסף נמי
באישות מיהא לא אשכחן: ^(ט) אמר רב הונא חופה קונו
שאינו מאכיל בתרומה קונה חופה ושמאכלת ^(י) בתרה
ובסף אינו מאכיל ^(יא) והאמר עולא ידבר תורה ארום
בתרומה שנאמר יוכה כי יקנה נפש קנין כספו
ומה טעם אמרו אינה אוכלת גזירה שמה ימוא
ותשקנו לאחיה ולאחותיה אלא פריך הכי ומה כ

עולם אין זה נמי. פירש בקונטרס שכל ימינה נאגדת לקיים תנאי זה
הוא ליכנס לבית ושבו אינה נאגדת בו לדלחמך מיתת אביהם) לא חשיב
מכרו מותר וי"ל דצית אביה קרום כל יוצאי חלוצי של אביה אע"ג שממא
מלמחמי קרואים: **ורבי יוסף הגלילי** מברת בריתא נפקא. תימה דצני
דריש ור' יוסף הגלילי בכלל שדרכנו והלא אמר דר' יוסף הגלילי דלש
דרשא דהסם דמיצני להו דלרשא דהסא: **שכן** ישנן בע"כ ברהה.
דרבינא תס אלז זה חשבו צעל כרחה מה שהלך מוכר אל צמו צעל
צע"כ הלא הלך מקדש צמו קטנה צנפק צע"כ ואומר דרבינא תס ציון ד
אל"כ היכי קאמר כסף נמי אימא צלמה העצריה צע"כ הרי אל מוכריה
את העצריה צנפק מקנהה צע"כ של אלז צע"כ של צת דהא דלמר לקח
שצריך להודיעה שלס קידושין מייעדה ואע"כ דלמר לקמן בלשונא מיי
הכסף צביל אישות ויס מייסבים פי' הקונטרס דודאי זה קרי צעל
היתה מתרנית אלז קידושי קטנה לאו חזו הוא לה כמו מכירה וסופה

ע"כ. ל. שידו כירה ועדיפא מירה. רמב"ן. מ. דכיון דקטנה היא ואינה ברשות עצמה ואביה
המכר נעשה מדעתה ולא על חשבון בע"כ של קטנה קאמרינן והכא הוה אביה דעת
ר"ט. א"כ. מ. שיערין מכירה לו לשפוחת היתה ועל דעת שפחה קיבל אביה כסף זה אינו שטר
בעל כרחא שטר בירושלמי וביבא. ריטב"א. נ. דאנן סודיו דמינת ניהא לה וכו' [ואפילו]
אע"פ שצומצת וצוחות מסתברא דאן ו' מינת ניהא לה כדריש דאמר טב למיתב סו דו מלמיתב
ארמל. רשב"א.

(ב) וְכִסְּתָהּ מִפְּנֵי
(ג) תּוֹשָׁפָהּ וְלֹאֵשִׁי מִפְּנֵי
רִעִי וְלֹאֵשִׁי לִקְרֹן מִפְּנֵי
פִּי (ד) וְעַיִן מִדָּם אֶת
קֶבֶת יְדֵי יְהוָה, (ה) אֶת
מִן מַלְאָךְ, (ו) מִן נֶעֱזַר
(ז) עֵינָיו מִן מִסֵּב
דָּם, (ח) נִיטָן לִי בְּרִסֹּת
(ט) וְהַגִּיד לִי בְּרִסֹּת
מִן עֵרֶם, (י) לִקְרֹן בָּהֶן,
(יא) וְעֵינָיו מִן מִסֵּב
סֹבֵה דָם, (יב) לְעֵלֹל
וְיִשְׁלַח (יג) מִבְּשִׁירִי מִנְּעֵס
לִּי וְלִפְנֵי
עֵינָיו מִן מִסֵּב דָּם:
סֹבֵה מִן תּוֹשָׁפָהּ
שֶׁם עֵינֵי יִשְׂרָאֵל, (יד) לִקְרֹן
מִן, (טו) לְעֵלֹל בָּהֶן
(טז) מִנְּעֵס מִן עֵינֵי,
(יז) לִקְרֹן לִי מִנְּעֵס מִן,
(יח) וְיִשְׁלַח בָּהֶן, (יט) גִּדְרֵשִׁי
כֹּה, (כ) וְנִלְעֵל וְנִלְעֵל
מִגְדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל, (כא) בְּדִשְׁרִי
וְסֹף: (כב) וְחַיִּי מִן מִסֵּב
עֵינָיו מִן תּוֹשָׁפָהּ
דָּם: דִּיעַ מִן מִסֵּב,
(כג) בְּדִשְׁרִי: רִנָּן,
(כד) בְּתֹרֶת מִלְּשֵׁם:

גליין הש"ם

תום' ד"ה שכן מודין וכו'
מה לקרקע שכן קונין
ממלטין אנבן. עיין צ"ק
דף יב ע"א תום' ד"ה אלא
מתחתא :

מוסף תוספות

- א. וקשה דפרכא דרב אש
בעיקרא דדינא מה לאספ
התברחא בן יוצאת כחם
א. פירסא היה לבני דר
ששר אלא מפסן לכספ
כש מרזיא מנינא וכו'
ואיכא למימר תירפאכא
לכני וכן פירסא דקרא
וחומרא פריך וז"ל מה
לאמה העבריה שפניו
קולא שפניא שפניא
ככפן לפקח וכו' נקל
בכניסתה לפרסא ככספ א
בשטר חסמר בוד וכו'.
ד. והדיוני חסמר
חוס' הראש' ש. שהוא
הקונה. ח. ד. דמסכבר
כיון שנתנה לו חוריה
חשיבותו בוד מה ניתן לו
חשיבות חסמר (מ"ק).
אבל החסמר שהיה
אומרים מסכבר כמו הראוי
ישן ונולד לא חסמר כולי
הוא ויכין אלתי לא
חומרות להן מילתא לא
היו נמי מילתא
חאריית. חוס' הראש'
ליבע דף יד. ד. היה
זימנא (ובזה היה חסמר)
קושיה חוס' ליעול דיה
ליבע. ח. ד. רבמי שסכרה
מלאכתה ברמי דיה
שחזרו וחקקה מלאכתה
ברמי. חוס' הראש'
ו. מהגשת. חוס' טו.
ו. אלא כדבר ראש' חוס'
הראש' ח. שחיה בתו
של ש. חוס' סוכה כד
ד"ה ע"פ. ח. ע"פ חשבון
הדיוות. חוס' הראש' ח.
דאמרין בשעת מיתהו
ש. ש. ראש' נכנסו ארבעה
וקים לנשכס ולד וכו' ודי
טפתן ר"ה הלילי ודי
אלעון כן עוריה ורבי
עקיבא וכו' נענה ו'
לעון כן עוריה ודי ע'
אלא כחידות כחידות
דרשי והן רבי טרפון ורבי
חוס' ויגיליו ורבי עקיבא.
חוס' ירד. ב. כשם אש

ה"ר יצחק. תוס' הרא"ש ל
הוא המקנה והוא בעל דכו
מקנה ומדעתה לא איכפת
וביאה איתנהו בעיקר אישו
מסרה למגוול ומוכה שחין